

120. Med våta ögon ser jag

1. Med våta ögon ser jag på böljorna de blå,
som rasande och vilda mot klippoväggen slå,
ty långt i fjärran är
den vän, jag har så kär
och jag, hans bleka lilja, på stranden väntar här

2. »Till hösten är jag åter hos dig, mitt unga viv»,
så sade han och slöt mig förtroligt till sitt liv
men dagarna de gå,
och böljorna de slå,
men inte kommer vännen, hur än jag längta må

3. Emellan oss är skog och sjö, emellan berg och dal,
emellan oss är frid och fröjd men även sorg och kval
ty långt i fjärran är
den vän, jag har så kär,
och jag, hans bleka lilja, på stranden väntar här

4. Tänk den, som hade vingar som fågeln högt i sky!
Till andra länder skulle i denna natt jag fly
Ty långt i fjärran är
den vän, jag har så kär
och jag, hans bleka lilja, på stranden väntar här

5. Ja, länge har jag väntat, nu är min enda tröst,
när hjärtat ej vill klappa uti mitt arma bröst,
och inga dagar gå
och inga böljor slå,
då får jag råka vännen i himmelen den blå